Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige

Otte og halvtredsindstyvende Aargang

1909

Thi om jeg prædiker Evangelium, er det mig ingen Ros; der paaligger mig en Nødvendighed, og vee mig, dersom jeg ikke prædiker!
(1 Kor. 9. 16.)

Kjøbenhavn
Udgivet og forlagt af Andrew Jenson
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen)

Indhold.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 1	1. Januar 1909	58. Aargang

Mormons Bog.

Tale af Ældste Andrew Jenson, holdt i Salt Lake Tabernaklet den 22. September 1907.

Jeg ønsker ingen bedre Tekst for de Bemærkninger, jeg har til Hensigt at gøre i Eftermiddag, end denne:

»Lo, in Cumorahs lonely hill a sacred record lies concealed.« [Se, i Cumorahs afsides Høj en hellig Optegnelse ligger skjult.] Disse Ord er baade inspirerende og passende for Anledningen. Jeg nærmer mig mit Emne med et bedende Hjerte og haaber, at Herren vil velsigne os, saa at de Bemærkninger, som jeg gør, maa slaa Rod i vore Hjerter; thi det, som jeg har paa mit Sind, er af uhyre stor Betydning, ikke for de Sidste-Dages Hellige alene, men for den ganske Verden.

Cumorahs Høj.

I den vestlige Del af Staten New-York, omtrent 2,200 Mil Øst for Salt Lake City, findes en Række af Høje eller Bakker, der strækker sig fra Øst til Vest og danner Skellet for Vandafløbet fra de Strømme, som finde Vej til det store Atlanterhav igennem St. Lawrence-Floden, og de, som udspringe paa Sydsiden og finde Vej til den meksikanske Bugt gennem Ohio-Floden, Missisippi-Floden og de andre Floder. Den betydeligste af disse Høje er en, som i Dag er kendt blandt Omegnens Beboere under Navnet „Mormon-Højen"; men det Folk, som boede der for mange Aarhundreder siden, kaldte den „Cumorah"; endnu tidligere i Verdenshistorien blev den kaldt „Ramah" af det Folk, som da be-

boede Landet. Altsaa er det en Høj af historisk Betydning. Men sammenlignet med vore Klippebjerge — disse mægtige Tinder, af hvilke der findes saa mange, og som vi beskue hver Dag — er Cumorahs Høj meget lille. Den har i Virkeligheden kun en saare ubetydelig Højde, sammenlignet med vore skyhøje Bjerge her i Utah.

Englen Moroni.

Det er netop i Dag 80 Aar siden, at der paa den nordlige Side af „Mormon-Højen", eller rettere sagt „Cumorah", tildrog sig en Begivenhed, der saa at sige har vendt op og ned paa den religiøse Verden.

Paa hin mindeværdige Dag stod der paa denne Høj to mærkelige Personer — den ene var en Guds Engel, den anden en Landmands Søn, kun 22 Aar gammel. Ved denne Lejlighed leverede Englen, hvis Navn var Moroni, en Optegnelse til den unge Mand, hvis Navn var Joseph Smith. Optegnelsen blev oversat paa Engelsk og er bleven almindelig kendt i hele den civiliserede Verden under Navn af Mormons Bog.

Denne Bog er bleven forkastet af mange; men den er ogsaa blevet antaget af mange. De, der antage Bogen, saaledes som den er oversat fra de gamle Optegnelser, vurdere den højere end nogen anden Bog, der er fremkommet i det nittende Aarhundrede. Den danner ligesom en sammenbindende Kæde mellem en meget tidlig Tidsperiode i Verdenshistorien og den nulevende Slægt.

De to Personer, som jeg har omtalt, havde mødt hinanden tidligere og det endog ved mindst fem forskellige Lejligheder.

Den første Gang, de mødtes, var Natten mellem den 21. og 22. September i Aaret 1823 i et Hus, der laa omtrent $1^1/_2$ engelske Mil fra Højen Cumorah. Den unge Mand, som den Gang kun var 18 Aar gammel, var om Aftenen gaaet til Hvile, da Englen, som kaldte sig selv Moroni, viste sig for ham; den blev hos ham hele Natten og gav ham Undervisning; den meddelte ham tillige, at der snart vilde blive overleveret ham visse Optegnelser, og dette skete fire Aar senere eller i Dag for 80 Aar siden.

Englen fortalte den unge Mand, Joseph Smith, at disse Optegnelser indeholdt saavel en Beretning om Amerikas oprindelige Indbyggere som den allerældste Historie om de nordamerikanske Indianere; men fremfor Alt, sagde Englen, indeholdt disse Optegnelser Jesu Kristi Evangelium i dets Fylde.

Joseph Smiths første Syn.

Tre og et halvt Aar før den Tid, eller tidlig om Foraaret 1820, var den samme unge Mand ved et himmelsk Syn bleven underrettet om, at hele Verden var i religiøs Vildfarelse og trængte til mere Lys. Det

blev ogsaa sagt ham, at dersom han vilde vedblive trofast, da vilde Gud aabenbare Noget for ham, der skulde give hele Verden nyt Lys. Den 22. September 1823, som allerede bemærket i Dag for 80 Aar siden, blev det for første Gang forundt Joseph Smith at se ned i hin gamle Stenkiste og der beskue Pladerne, som havde været bevaret i den i 1400 Aar. Det blev imidlertid ikke tilladt ham at tage dem straks, men det blev sagt ham, at de maatte forblive, hvor de vare, indtil han var bedre forberedt til det Arbejde, der senere skulde komme til at hvile paa ham.

Jeg behøver ikke at indlade mig paa Enkelthederne angaaende de fire Aar, der hengik mellem den Tid, da Joseph Smith først saa Pladerne, fra hvilke Mormons Bog senere blev oversat, indtil han modtog dem, men jeg vil kun sige, at den unge Profet i Løbet af dette Tidsrum modtog mange Instruktioner og megen Undervisning fra det himmelske Sendebud, hvorved han dygtiggjordes til det store Arbejde, som han senere udførte paa Jorden.

Der er visse Enkeltheder her, som maaske kunne være af Interesse for os, og som maaske ville tjene til at opfriske vor Erindring angaaende visse Punkter, vedrørende de indledende Begivenheder, der vare forbundne med Evangeliets Uddeling i de sidste Dage. Josephs egen Beretning angaaende Mormons Bogs Fremkomst er meget kortfattet. Idet han omtaler den Kiste, i hvilken Pladerne havde henligget saa længe, siger han blot, at den oprindelig var bleven dannet ved, at fire flade Stene vare satte sammen paa Kant i et Slags Cement med en anden flad Sten til Bund, at to mindre Stene vare lagte i Bunden, og at paa disse hvilede Pladerne saavelsom andre Genstande, der fandtes sammen med dem.

Beskrivelse af Pladerne.

Orson Pratt siger i sin Bog: „Mærkværdige Syner": „Disse Optegnelser vare indgraverede paa Plader, der havde Udseende som Guld. Hver Plade var omtrent syv til otte Tommer bred og lang og ikke fuldt saa tyk som almindeligt Blik. Paa begge Sider vare de opfyldte med ægyptiske Karakterer og bundne sammen i et Bind, lig Bladene i en Bog, og fæstede sammen i den ene Kant ved tre Ringe, der gik igennem det Hele. Dette Bind var omtrent seks Tommer i Tykkelse.... Karaktererne eller Bogstaverne paa den uforseglede Del vare smaa og smukt indgraverede. Hele Bogen bar mange Tegn saavel paa stor Ælde i Konstruktion som paa stor Dygtighed i Gravørkunsten."

Profeten Joseph tog, tro mod den Befaling, som Englen gav ham, straks fat paa at oversætte Optegnelserne. Jeg vil ikke opholde mig ved Beretningen om Oversættelsen, da den saa ofte er bleven gengivet, og Enhver kan jo desuden selv læse den i Kirkens Historie; men der er noget Andet i Forbindelse dermed, som jeg ønsker at henlede Eders Opmærksomhed paa.

For nogle Dage siden fik jeg af en Ven, der var undervejs til Europa som Missionær, tilsendt et Blad, som var udkommet i Palmyra i Staten New York, og som er dateret Fredag den 16. April 1830. Det hed »The Wayne Sentinel« og var udgivet af E. B. Grandin — den samme Mand, som først trykte Mormons Bog. I dette gamle Nyhedsblad, som jeg betragter som en værdifuld Kuriositet, finder jeg Mormons Bog averteret til Salgs af Hr. Grandin. Avertissementet er næsten en nøjagtig Kopi af Bogens Titelblad og lyder som følger:

„Mormons Bog"
en Beretning
skreven ved Mormons Haand
paa Pladerne efter
Nephis Plader.

Det er derfor en Forkortelse af Nephis Folks Optegnelser, og ligeledes Lamaniternes, skreven til Lamaniterne, som ere en Levning af Israels Hus, og ligeledes til Jøder og Hedninger. Skreven efter Befaling og ved Profetiens og Aabenbarelsens Aand. Skreven, forseglet og gemt i Herren, for at den ikke skulde blive ødelagt, men komme frem formedelst Guds Gave og Kraft til dens Udlæggelse. Forseglet ved Moronis Haand og gemt i Herren for at fremkomme i sin Tid ved Hedningernes Udlæggelse deraf formedelst Guds Gave.

Ogsaa et kort Udtog af Ethers Bog, hvilken ogsaa er en Optegnelse af Jareds Folk, som bleve adspredte paa den Tid, Herren forvirrede Folkets Tungemaal, medens de byggede et Taarn for at naa Himmelen; hvilket viser de Overblevne af Israels Hus, hvilke store Ting Herren har gjort for deres Fædre, og for at de maa kunne kende Herrens Pagter, at de ikke ere forskudte til evig Tid; og ligeledes for at overbevise Jøde og Hedning om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, og han aabenbarer sig for alle Folk. Og nu, dersom der findes Fejl, da ere de af Mennesker; derfor fordømmer ikke, hvad der hører Gud til, paa det at I maa findes ubesmittede for Kristi Domstol.

Oversat af Joseph Smith, den Yngre, Udgiver og eneberettiget.

Ovennævnte Værk indeholder omtrent 600 Sider i stort Format og er nu til Salgs i E. B. Grandins Boghandel i Palmyra, baade en gros og en detail.

Palmyra, den 26. Marts 1830."

Dette giver os en vigtig Oplysning. Det beviser, at Mormons Bog blev udgivet og publiceret til Verden mindst tre Uger, før Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret. Vi mangle adskillige vigtige Datoer i Forbindelse med Kirkens tidligere Historie; derfor ere vi meget taknemlige for enhver Ting, som vi kunne finde i den Retning, og den gamle Relikvi af et Nyhedsblad giver os en Datum, som jeg maa tilstaa, vi længe have søgt at erholde.

Forskellige Oversættelser.

Jeg kan ikke nu sige, hvor mange Eksemplarer af Mormons Bog der er trykt, men jeg har forsøgt at gøre et Overslag og er ikke langt fra Sandheden, naar jeg siger, at der er udgivet omtrent en halv Million Eksemplarer. Størstedelen af disse er naturligvis bleven trykt i det engelske Sprog i Amerika og Storbrittanien, men den er udgivet i mindst tretten andre Sprog. Saaledes finder jeg, at den engelske Oversættelse, som besørgedes af Joseph Smith mellem Aarene 1827 til 1830, da den første Udgave blev trykt i Palmyra, er bleven oversat paa Fransk, Dansk, Tysk, Italiensk, Walesisk, Hawaiiansk, Svensk, Hollandsk, Maorisk, Spansk, Samoansk, Tahitisk, Tyrkisk og Japanesisk. Videre finder jeg, at Bogen først blev publiceret paa Dansk-Norsk i 1851 og siden den Tid har oplevet tre andre Oplag, altsaa fire i alt. Udgaverne paa Fransk, Italiensk, Walesisk og Tysk fremkom i 1852, og i det sidstnævnte Sprog ere seks Oplag siden udgaaede fra Pressen. Den hawaiiske Udgave blev publiceret i 1855 af Geo Q. Cannon i Kalifornia, og fornylig er der udkommet et nyt Oplag i samme Sprog. Den svenske Udgave blev publiceret i 1878 og blev udsolgt for flere Aar siden, men et nyt Oplag i dette Sprog er nu udkommet. Mormons Bog udkom i 1888 i Maori-Sproget; den udkom paa Hollandsk i 1890, paa Spansk i 1894, paa Samoansk og Tahitian i 1904 og paa Tyrkisk i 1906; paa Japanesisk er Bogen nu omtrent færdig fra Pressen. Bogen er ogsaa oversat paa det hinduiske og det moderne jødiske Sprog, men er endnu ikke trykt.

Bogen møder Modstand.

Mormons Bog indeholder Fylden af Jesu Kristi Evangelium eller Evangeliet i dets Renhed, og Bestemmelsen er, at den skal udbredes blandt alle Nationer; dens Budskab vedrører alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, og dette forklarer, hvorfor den er bleven oversat i saa mange forskellige Sprog. En af vore ledende Mænd paastod for nogle Maaneder siden, at Mormons Bog er bleven oversat i flere Sprog end nogen anden Bog i Verden med Undtagelse af Bibelen. Jeg har søgt at skaffe Beviser for denne Paastands Rigtighed, men det er endnu ikke lykkedes mig; dog er jeg tilbøjelig til at tro, at hans Udsagn er korrekt. Der findes i det mindste, saa vidt jeg veed, ingen religiøs Bog, der kan sammenlignes med Mormons Bog i saa Henseende. Jeg tror ikke engang, at Koranen, der dog er oversat i saa mange Sprog, kan sammenstilles med Bormons Bog, hvad Oversættelser angaar. Naar vi tale om Bøger, der møde Velvilje eller Modstand, kan det siges, at ingen Bog, der er udkommet i det 19. Aarhundrede eller i al den Tid, Bogtrykkerkunsten har været kendt, er bleven mødt med saa megen og saa skarp Kritik som Mormons Bog. Alexander Campbell, Stifteren af en vis kristen Sekt, var den første, der skrev imod Bogen, og siden den Tid er

der udkommet Tusinder og atter Tusinder anti-mormonske Bøger og Skrifter, undertiden store Bind, indeholdende flere Sider end selve Mormons Bog, og alle have de bittert angrebet denne hellige Optegnelse.

(Fortsættes.)

Tale af Præsident John R. Winder

ved Efteraarskonferencen i Salt Lake City den 6. Oktober 1908.

Jeg er meget taknemlig, mine Brødre og Søstre, for det Privilegium, jeg har at tale til Eder en kort Tid. Jeg ønsker at udtale min Paaskønnelse for de herlige Ting, vi have hørt i denne Konference, og jeg maa sige, at jeg kan hjertelig bifalde alle de Udtalelser, der have lydt til os. Jeg er forvisset om, mine Brødre og Søstre, at dersom vi ville efterleve dem i vort Liv og Levnet, ville vi alle høste Gavn derved. Selv har jeg til Hensigt at beflitte mig efter Evne paa at rette mig efter dem i Fremtiden.

En Ting, jeg bifalder af hele min Sjæl, er den Resolution, der blev vedtaget her angaaende Afhold. Dette Forslag vil jeg understøtte med al den Indflydelse, hvorover jeg raader, for at det kan vinde Indgang blandt Folket. Jeg har den Tro, at Folket vil annamme det, og at det som et Hele vil blive efterlevet af dem. Der er ingen Tvivl i mit Sind om, at det var nødvendigt at bringe denne Genstand frem i denne Konference, og det glæder mig meget, at den er bleven mødt med Velvilje.

Der er mange andre gode Ting, som ere omtalte her, og paa hvilke vor Opmærksomhed er bleven henledt, og jeg er sikker paa, at I allerede have taget den Bestemmelse i Eders Hjerte at rette Eder derefter. Men der er et Princip, som ligger mig paa Hjertet, og om hvilket der kun er bleven sagt lidt; det er Tiendeloven. Der er bleven henført til den, men der er kun sagt ubetydeligt om den. Dette Princip tror jeg paa af mit hele Hjerte. Jeg tror, det er enhver ærlig Sidste-Dages Helligs Pligt at betale sin Tiende og at bringe sine Ofringer. Af egen Erfaring veed jeg, at det er en sikker Vej; dog tror jeg ikke, at man skal tilskyndes dertil af Hensyn til timelig Vinding, eller at vi skulle haabe paa Belønning eller vente at faa en Del af det tilbage, som vi have ydet. Jeg veed, at jeg er bleven velsignet derved. Jeg kan ogsaa bevidne, at jeg ihukommer, hvad Malachias siger derom: „Bring Eders Tiende og Ofringer til mit Hus, og jeg vil udøse mine Velsignelser over Eder." I ere alle bekendte med, hvad der siges om dette. Jeg veed, at det er et sandt Princip, mine Brødre og Søstre. En anden Ting vil jeg sige. Bekymrer Eder ikke om, hvad Tienden anvendes til, eller paa hvilken Maade den forvaltes.

Jeg bevidner for Eder denne Dag, at jeg veed, at i de seks til syv Aar, jeg har staaet i Forbindelse med Kirkens Værgemaal, er der med den største Forsiigtighed bleven taget Vare paa hver eneste Dollar, der er indkommen i Tiende, saa at der kan aflægges Regnskab for Anvendelsen af dem; thi hver Dollar, der indkommer, bliver registreret, og alle Regnskaber føres ligesaa nøjagtigt, og Indkomsten forvaltes ligesaa forsigtigt som i nogen Bank eller Handelsforretning. Jeg ønsker at sige saa meget herom i denne Eftermiddag, fordi det er en Genstand, med hvilken jeg er vel bekendt, og om hvilken jeg derfor kan udtale mig med Bestemthed. I behøve ikke at besvære Eder med Hensyn til Anvendelsen af Eders Tiende. Naar der indsendes et Andragende om en Bevilling, er Spørgsmaalet altid: Hvorledes ere Omstændighederne vedrørende denne Sag? Lad os nøje undersøge det. Hvordan er Tilstanden i det Ward eller den Stav, som ansøger om Hjælp? Enhver Sag bliver først meget forsigtigt drøftet; dernæst bliver Spørgsmaalet, hvor meget der kan bevilges til dette eller hint. Saaledes er Fremgangsmaaden i alle disse Sager, mine Brødre og Søstre. De Tolv blive ogsaa raadspurgte i saadanne Anliggender og tage Del i Bevillingerne af Tiende og andre Gaver.

Jeg veed, mine Brødre og Søstre, at hvad jeg her har sagt, er Sandhed. Jeg veed ikke, hvor meget længere jeg skal leve, eller hvor mange Konferencer det bliver mig tilstedt at overvære; derfor har jeg ønsket at fremkomme med dette mit Vidnesbyrd i Dag, uanset hvorledes min Fremtid bliver, og jeg ønsker endnu en Gang at lægge Eder paa Sinde, at hvad jeg har sagt er Sandhed, hvad saa end andre sige derom.

Saa længe Herren tilsteder mig at leve i Eders Midte, er det min Hensigt at anvende hver Dag af mit Liv i hans Tjeneste, til at opbygge hans Rige paa Jorden. Mit Liv har altid været et Liv i Flid og Travlhed. Jeg begyndte at sørge for mig selv, da jeg var 10 Aar gammel, hvilket nu er mere end 75 Aar siden, og jeg har været virksom den hele udslagne Tid. Det er nu for sent for mig at tage det med Ro, og jeg har til Hensigt at fortsætte mit Arbejde, saa længe Herren lader mig leve.

Maa Herren velsigne Eder, mine Brødre og Søstre, og hjælpe Eder at udføre de gode Ting, I have hørt her i Dag; dersom I ville gøre det, ville I tage et Skridt højere op; I ville gaa fremad, tiltage og formeres paa Jorden. At Herren maa hjælpe os alle til at blive trofaste indtil Enden er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien.

Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned.

Fredag den 1. Januar 1909.

Farvel 1908! Velkommen 1909!

Saa er da det gamle Aar rullet ind under Evighedens solide Hvælvinger og ligesom sine talløse Forgængere samlet til sine Fædre. Dets Sorger og Glæder ere med uudslettelige Runer ridsede paa Historiens Bauta for at tydes af Fremtidens Vise, og Bedømmelsen foretages af ham, som raader over Alt. Ligesom alle Strømme gaa mod Havet, den stride Aa med den stille Elv og den muntre Bæk, for alle at samles i dets rummelige Favn, saaledes ogsaa med Jordlivets Børns Dage og deres „Gøren og Laden".

Med en Blanding af Vemod og Lyst maa vi maaske alle skue tilbage over den Del af vort Liv, der ligger indenfor den Ramme, vi kalde 1908; thi for de fleste af os har Livets Realitet vekslet, ligesom Aarets Dage have vekslet med dets Nætter, og velsignet er hver den Sjæl, som i Sandhed kan sige med Paulus: „Jeg har med al god Samvittighed vandret for Gud indtil denne Dag."

Ved at skue tilbage paa det hedengangne Aar have de Sidste-Dages Hellige i Skandinavien overmaade meget at takke Herren for; thi den hele Arbejdsmark fremviser Frugterne af Arbejde og Flid. Missionærerne ere alle nidkære Mænd, fyldte med Aanden af deres høje og hellige Kaldelse, hvis Valgsprog er: „Guds Rige eller intet". Deres Tid, Midler og personlige Bekvemmeligheder lægges alt paa Herrens Alter, og til Gengæld elskes de af de Hellige, respekteres af deres Foresatte og mødes med Agtelse og Venlighed af frisindede Venner, som i mange Tilfælde byde dem velkommen til deres Hjem og gøre dem bekendte med deres Omgangsvenner. Aldrig tidligere i Kirkens Historie er der uddelt et saa stort Antal Bøger og Skrifter som i de forløbne 12 Maaneder, medens et forholdsvis Antal af Indbydelser til vore Møder ere udstedte; Frugterne have været synlige i store, vel besøgte Møder, mange oprigtige Sjæles Indlemmelse ved Daab og Aabning af nye Felter for Evangeliets Forkyndelse.

Det synes ogsaa, som om den bedre Klasse af Folket slutter sig til vort Samfund, Mennesker, som ved Liv og Eksempel vise deres Tro ved deres Gerninger til Ære for baade Menigheden og deres Gud, og det findes meget sjælden fornødent at korrigere Anstød mod Guds eller Menneskers Love ved Kirkeraad eller Udelukkelse. De Hellige iføre sig

ogsaa Aanden af Missionsarbejdet, saa at de bære Vidnesbyrd om Sandheden, de have annammet, til deres Omgivelser og bringe mange af dem med til Møder og Sammenkomster. De Hellige have vist stor Tro paa Visdomsordet og Tiendeloven, og Herren har velsignet os som et Hele med Helbred og meget faa Dødsfald, ligesom ingen af vore Medlemmer have lidt virkelig Mangel paa Føde eller Klæder.

Det nyfødte Aar smiler os derfor i Møde med Haab og Tro, og med den Opmuntring, vi have fra det gamle, skal det være vor Hensigt ved forenede Bestræbelser at gøre endnu mere for Guds Sags Fremme i det nye, saaledes at naar Aftensolen maler dets sidste Dag med sit Kærligheds Purpur og Taknemligheds Guld, vi da maa kunne se tilbage paa hver af dets Dage med Tilfredshed og Fryd.

Til de Hellige og Missionærerne i den skandinaviske Mission sige vi: „Gud velsigne Zions Sag og forlene sit Folk og alle dets Venner et godt og lykkeligt Nytaar!"

Mormons Bog. I dette Nummer af „Stjernen" paabegyndes en Artikel under Overskriften „Mormons Bog". Det er en Tale, Kirkens assisterende Historiker Ældste Andrew Jenson har holdt; den fortjener den allerstørste Opmærksomhed og bør læses med Interesse saavel af Missionærerne som af de Hellige i Skandinavien, da den indeholder en klar og korrekt Redegørelse angaaende Profeten Joseph Smiths betydningsfulde Mission og Fremkomsten af Mormons Bog i det nittende Aarhundrede.

Talen er gengivet efter stenografisk Referat i „Deseret News" i Utah, i „Millenial Star" i England, og den gengives nu i Oversættelse i det danske Sprog i vort eget Organ, „Stjernen". Artiklen er af saa meget større Værdi, fordi Forfatteren er saa fortrolig med sit Emne, baade i biografisk og kronologisk Henseende, og har aflagt Besøg og haft personlige Samtaler med Børn, nære Slægtninge og Naboer af Vidnerne til Mormons Bog, og fordi hans Behandling af Emnet er saa interessant og tiltalende. Derfor sige vi: „Læs og lær!"

Julefesten er nu til Ende; blandt Nordens Sønner og Døtre har ingen Fest, hverken ved Tro eller Tradition, vundet en saa fremragende Plads som netop Julen. I Slot som i Hytte holder den sit Indtog, og da den af geografiske Grunde i Skandinavien falder ind paa Aarets mørkeste Tid, saa er det meget betegnende, at Julegaver og Julelys vise os Vej til Venskabets, ja Kærlighedens Krybbe, ligesom Bethlehemsstjernen viste hine Hyrder paa Judæa Sletter og hine vise Mænd fra Østerland Vej til Stalden, hvor Jesusbarnet var at finde. Men hvor faa er der dog ikke, som omend kun delvis fatte Betydningen af den Nats mærkelige Tildragelse, der fandt Sted for mere end nitten Hun-

drede Aar siden, da „Ordet blev Kød og boede iblandt os“. Denne Begivenhed i Tidens Midte har imidlertid tiltvunget sig en Plads paa Evighedens Solskive, der sætter Alt i Skygge, medens dens egen Glans øges ved hver Omdrejning af Tidens ustandselige Hjul.

Babylon, Medien, Persien og Assyrien have været, og deres Storhedsglans er slukket i Glemselens Tusmørke; Sværdet er rustent i Skeden, medens deres Heroer sove den evige Søvn mellem de hensmuldrende Ruiner; men Barnet i Krybben lever endnu i frisk Minde. Palmyra, en Gang Syriens Stolthed, er forlængst lagt i Grus, medens nogle enlige, spredte Faar og Geder nippe af Græsset, der sparsomt vokser mellem omstyrtede Kolonader af de en Gang herlige Templer; men Helten fra Golgatha lever endnu. Thebes, en Gang Ægyptens Fryd, med sin syngende Sphinx og 100 Porte og fabelagtig kostelige Bygningsværker, ligger forlængst i Ruiner, der ved sit stille Øde fortæller sin Historie for mere end 4200 Aar; men Korsets Sejre udraabes over hele Jorden ved Sandhedens Herolder. Ninive, Assyriens ældste Stad, er forlængst ødelagt, saaledes som Profeten Nahum forudsagde, medens Barden med sin Harpe ligger gemt mellem omstyrtede Murværk og gigantiske Stenblokke; men Jesus af Nazareth er opstanden, og hans troende Disciple forvente hans Genkomst som Israels Befrier og vor Jords retmæssige Regent. Velsignet er derfor hvert Menneske, som ved Profetiens Aand veed, at Jesus af Nazareth er Guds Søn og Verdens Frelser; thi det kan altid synge: Ære være Gud i det Høje, Fred paa Jorden og i Menneskene en Velbehagelighed. For saadanne vil Festen altid være en glædelig Jul.

Joseph Smiths Fødselsdag. Den 23. December 1908 var en speciel Mærkedag for De Sidste-Dages Hellige; det var nemlig vor elskede Profet og Seer, Joseph Smiths Fødselsdag. For 103 Aar siden saa' han Dagens Lys i Winsor, Staten Wermont i de Forenede Stater i Amerika, hvor den Gang Thomas Jefferson var Præsident. Der var intet Usædvanligt forbunden med det nyfødte Barns Indtræden i Verden, og maaske ikke engang Moderen selv havde nogen Anelse om, at denne Søn, hendes fjerde Barn, var bestemt til en saadan Mission som den, han kom til at udføre. Dog blev det hendes Lod at se ham vokse op under de mest tarvelige og prøvende Forhold; thi haardt Arbejde og ringe Vinding syntes at være Familjens Kaar. Men den unge Profet modtog i Hjemmet religiøs Paavirkning, og da han i Oprigtighed henvendte sig til Gud for at faa at vide, hvilket af de eksisterende religiøse Samfund der var det rette, blev han baade overrasket og taknemlig ved at faa Svar; dette Svar lød, at intet af dem var det rette; men dersom han vilde berede sig ved Ydmyghed og Gudhengivenhed, vilde Herren ved ham oprette sin sande Kirke. Han var da kun mellem 14 og 15 Aar gammel

og betroede sin Hemmelighed til Forældrene, som forud ved Drømme og Syner syntes at være blevne beredte for noget Mirakuløst og derfor skænkede Sønnen Opmærksomhed og Tillid, Noget, som han ikke fandt undtagen hos sin varmhjertede, kærlige Moder og sin alvorlig trofaste Fader.

Ikke saa snart havde han erklæret, at Himmelens Gud havde aabenbaret sig og nedladt sig til at tale til ham om tilkommende Ting, før alle Helvedes Kræfter syntes at komme i et voldsomt Oprør, og da Pladerne til Mormons Bog, den vestlige Halvkugles Bibel, bleve ham overleverede af Englen Moroni, de hellige Optegnelsers Bibliothekar, rejste der sig en formelig Orkan af Spot, Had og Modstand fra Presse og Kateder; Gejstligheden raabte: Bedrageri! Falsk Profet! Antikrist! o. s. v. Filosoferne og andre Videnskabsmænd søgte paa deres Maade at bortforklare Muligheden af og Hensigten med, at Himlen igen i vor oplyste Tid skulde aabnes for Jordens Børn, og hvad der ikke kunde opnaas ved den Slags Vaaben, søgte man at naa ved den petistiske Middelalders Torturredskaber i Form af Dolk, Revolver, Uddrivelse, Mordbrand, Fængsel og Død for Enhver, der vovede at tro et Ord af det, som den unge Profet frygtløst bevidnede var Sandhed. Hans Liv forblev en uafbrudt Kæde af Uro, juridisk Forfølgelse og endeløs Besvær, men imedens han gennemgik alt dette, oversatte han Pladerne i det engelske Sprog og overleverede til Verden en af de mærkeligste Bøger, hvis Lige ikke findes i nogen Bogsamling blandt Jordens Nationer. Han modtog det hellige Præstedømme fra himmelske Sendebud og ordineredes direkte under deres Hænder. Han organiserede Kristi Kirke efter det Mønster, som Frelseren selv gav, medens han vandrede om blandt Menneskenes Børn. Han fremsatte Lærdomme angaaende baade Himmel og Jord, Hensigten med Menneskets Komme hertil og dets endelige Bestemmelse herefter, hvilket for Sandhedssøgeren var en ny Sol paa det religiøse, mørke Firmament. Han byggede Templer og indførte Ordinancer for baade Levende og Døde. Han belyste mange videnskabelige Spørgsmaal, der indtil da enten vare missforstaaede eller slet ikke kendte. Paa det politiske og sociale Omraade forenede han Teori og Praksis, der i Forbindelse med sande religiøse Principper have gjort de Sidste-Dages Hellige til et af de mest oplyste, uafhængige og lykkelige Folk paa Jorden.

I den forbausende korte Tid af 24 Aar udførte han dette enestaaende Arbejde, der uden Guds Hjælp og Aandens Bistand vilde have været en Umulighed. Og da han den 27. Juni 1844 om Eftermiddagen mellem Kl. 4 og 5 tilligemed sin noble Broder, Hyrum, beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod, havde han lagt Grundvolden til et Byggeværk saa solidt som Evigheden selv, og hvis Bygmester var Gud alene. Det staar i Dag som Staden paa Bjerget og kan ikke skjules, og det

sender sine Ambassadører til hele Verden med Indbydelse til at komme til „den sig nærmende Fest, hvor Herren er Vært og Folket Gæst". Joseph Smiths Navn er elsket og hædret af 300,000 noble, ærlige, gudhengivne Sjæle, der ligesom han og Verdens Frelser ere villige til at leve og dø for Himmelens Sandhed, og naar alle Kristnes Bøn: „Ske din Vilje her paa Jorden, som den sker i Himlen", bliver opfyldt, skal Jorders Indvaanere erkende, at næst efter Guds Søn, som forsonede Verden med Gud, staar Profeten Joseph som vor Klodes største Velgører. Med Poeten sige vi:

„Offer og Lydighed Palmen ham bringer,
Blodstænkte Verden, i Hast Dig omvend!
Vaagn af din Dvale, din Brøde maa sones,
Alle skal se Broder Joseph igen!"

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Ældster fra Utah og Idaho ankom til København den 13. December 1908 og ere beskikkede til at arbejde i de forskellige Konferencer som følger:

Louis M. Breinholt fra Redmond, Utah, til Aarhus Konf.; Oscar M. Jensen fra Preston, Idaho, James C. Johnson fra Logan, Utah, Levi Seversen fra Coltman, Idaho, og Lars C. Larsen fra Mapelton, Utah, til Kristiania Konf.; Lars Fredricksen fra Weston, Idaho, og James C. Sørensen fra Logan til Aalborg Konf.; William D. Norman fra Provo, Utah, til Bergens Konference og Carl Christensen fra Saline, Utah, til Københavns Konference.

Den 23. December 1908 ankom: James C. Peters fra Boulder, Utah, til Aalborg Konf.; Albert A. Smith fra Victor, Idaho, til Aarhus Konference.

Vi byde alle disse Brødre et hjerteligt Velkommen og haabe, at de maa nyde Helbred og Glæde i deres Arbejde.

Forflyttelse. James P. Rasmussen fra Aalborg til Københavns Konf.; James Jensen fra Kristiania til Aarhus Konf.; Henry O. Olsen fra Kristiania til Københavns Konf.; Niels P. Andersen fra Bergen til Københavns Konf.; Knud H. Fridal junior fra Bergen til Aarhus Konf.; Andrew H. Andersen, som har præsideret over Trondhjems Konf., til Aarhus Konference.

Beskikkelse. Søren Andersen, som hidtil har virket som Missionær i Trondhjems Konference, er nu beskikket til at præsidere over denne.

Afløsning. Simon Christensen fra Aalborg til Richfield, Utah. Broder Christensen har virket som omrejsende Ældste i Aalborg Kon-

ference og udført et godt og velsignet Arbejde; han ønskede meget at vedblive, men Sygdom i hans Familje saavelsom hans egen Helbredstilstand gjorde det ønskeligt at løse ham, for at han kunde vende hjem. Vi bede Gud velsigne ham over Hav og Land, saa at han maa naa sit Hjem lykkelig og tilfreds.

Sørgelige Dødsfald.

Ældste Oliver A. Hansen døde paa et Hospital i Chikago af en Hjertefejl den 29. November. Broder Hansen ankom som Missionær til København den 21. Decbr. 1907 og var tilsyneladende i allerbedste Velgaaende. Han blev beskikket til at virke i Kristiania Konference i Norge og fik først anvist Mos og siden Frederikshalds Gren som Arbejdsmark.

Her vandt han snart saavel sine Medarbejderes som de Helliges Hjerter ved sit frie, venlige og vindende Væsen, og han var en energisk og ærlig Arbejder i det Godes Sag. Han overværede Efteraarskonferencen i Kristiania i September og led allerede da af en Forkølelse, der besværede ham med Hæshed og Hoste, men dog ikke blev betragtet som farlig; en dygtig Læge, som omhyggeligt undersøgte ham, raadede imidlertid Br. Hansen til at rejse hjem, da hans Hjerte var svagt og Klimaet uheldigt for ham. Han blev derfor hæderligt løst for at gaa hjem, endskønt det var meget imod hans Ønske; thi han elskede Arbejdet med sin hele Sjæl, hvilket ogsaa klart fremgik af hans aandfulde og ydmyge Rapport i Konferencens Præstedømsmøde den 21. September.

Han haabede hele Tiden, at hans Sygdom kun var et forbigaaende Onde, der vilde gaa over; desværre viste det sig snart af en saa alvorlig Beskaffenhed, at han fandt det raadeligst at følge Lægens Raad og afsejlede derfor fra Liverpool den 14. November med Dampskibet „Republic". Allerede ved Landstigningen i Boston var han betydelig medtagen, og ved Ankomsten til Chikago maatte han indlægges paa et Hospital. Her blev Intet sparet for at yde al den Hjælp, der kunde ydes fra dygtige Læger og kærlige Hænder; men saa nær sit Hjem tog hans udødelige Aand alligevel sin Flugt, saa at kun det jordiske Ler kunde bringes tilbage til Forældre og Søskende i Bear River City.

Begravelsen fandt Sted Søndag den 6. December fra Wardets Forsamlingshus under en saa stor Tilslutning af Venner og Bekendte, at mange ikke kunde komme ind, og de dybtsørgende Forældre og Søskende fik et umiskendeligt Bevis paa hjertelig og varm Sympati i deres dybe og uventede Sorg. Talerne vare foruden Wardets Biskop Lars F. Johnson Ældsterne Haakon E. Aamodt, hjemvendende Missionskammerat fra Norge, som fulgte ham til Chikago, German E. Elsworth, Præs. over

Nordstaternes Mission, som havde plejet ham i Chikago, og som bragte Liget hjem, Apostel F. M. Lyman samt Stavspræsidenterne Stohl af Boxelder Stav og Welling af Bear River Stav.

Broder Hansen var kun 22 Aar gammel og ugift. Hans Forældre ere Peter M. og Hanna M. Hansen. Saa meget tungere kom denne Sorg for dem, som de for kort Tid siden mistede en yngre Søn af Blindtarmsbetændelse.

De Hellige i den skandinaviske Mission i Forening med Missionspræsident Rasmussen og alle Konferencepræsidenter og Missionærer udtrykke gennem „Stjernen" deres dybeste Sympati for de sørgende Forældre, Søskende og Venner og bede, at Trøstens Gud vil gyde Balsam i det blødende Hjerte ved Tanken om, at Oliver døde som en trofast Stridsmand for Guds Sag.

Gustav Ferdinand Andersen døde den 15. Oktober efter 10 Dages Lidelser af Tyfusfeber i Castledale, Utah. Afdøde var en Søn af Oluf J. Andersen og Hustru Nathalie og vilde snart have fyldt 22 Aar; han var en god, eksemplarisk ung Mand. Det var et meget haardt Slag for Broder Andersen, som nu er „Skandinaviens Stjerne"s Redaktionssekretær og derfor saa langt fra Hjemmet; dog finder han Trøst i den Tanke, at han. som veed, naar en Spurv falder til Jorden, ogsaa i dette Tilfælde kun har gjort det, som er til Velsignelse her og til varig Glæde hisset. Den unge Mand var Elev af Emery Staves Akademi og nød sine Læreres og Medelevers Agtelse og Kærlighed i fuldeste Maal.

Begravelsen fandt Sted fra Wardets Forsamlingshus under stor Højtidelighed og Deltagelse fra Akademiets Fakultet og Elever saavel som fra hele Byens Befolkning.

Talerne vare Apostlene George A. Smith og Anthony W. Ivins samt Ældsterne G. F. Hickman og J. W. Dykes; de to sidstnævnte vare den Afdødes Lærere.

Missionskontorets Personale forener sig med Broder Andersens mange Venner i Skandinavien om gennem „Stjernen" at yde ham og den sorgbetyngede Familje deres hjertelige Sympati.

Joseph Lester Christensen afgik ved Døden af Vatersot i Richfield den 4. December efter længere Tids Sygeleje. Han var kun 19 Aar gammel, men havde i flere Aar været sengeliggende og hjælpeløs paa Grund af et Ulykkestilfælde. Han var Søn af Simon og Bertha M. Christensen. Faderen er nu paa Vejen hjem efter en vel udført Mission i Danmark, og Broder og Søster Christensen kunne være forvissede om de skandinaviske Helliges dybe Medfølelse i Prøvens haarde Stund.

„Dog mener og sige vi: Gud er god,
Som sender sit Dødsbud i Vaaren,
Mens Trøsten blomstrer omkring vor Fod,
Mildt dugget af Mindetaaren.
Da Tanker stige med ydmyg Taal
Paa Duften fra Gravhøjens Blomsterkaal
Vid op, hvorfra Lindring lønner
Alle vore brændende Bønner."

Jordskælv i Italien.

Hele Kalabrien og det østlige Sicilien er frygtelige hærgede og en Mængde større og mindre Byer lagte i Grus.

Mandag Morgen den 28. Decbr. mellem Kl. 5 og 6 forefaldt en af de frygteligste Naturrevolutioner, som Verdenshistorien veed at fortælle. Et Jordskælv hjemsøgte Syditalien og Øen Sicilien og demolerede fuldstændig de store Stæder Messina, Reggio, Palmi, Palermo, Bagnara og mange andre, om hvilke der endnu ikke kendes meget, da alle Kommunikations- og Samfærdselsmidler ere ødelagte, men i Følge et foreløbigt Overslag vil Tabet af Menneskeliv gaa op til 200,000. Nøden og Elendigheden kender ingen Grænser, Mennesker og Dyr ligge i Dynger, begravede helt eller delvis under de nedstyrtede Mure; Tørst og Sult piner de hjælpeløse og saarede Mennesker, og Ilden raser i Ruinerne. En frygtelig Flodbølge ødelagde mangfoldige Skibe med Ladning og Besætning i Havnene.

Havnen ved Messina var netop for Tiden fyldt med Skibe, hvis Ladninger af Citroner, Appelsiner og andre Sydfrugter for største Delen ere gaaede tabt. Messinas Handel og Skibsfart vil som Følge af Katastrofen være lammet for lange Tider. Erkebiskoppen af Messina er blandt de omkomne. Hele Landet mellem Messina og Catania ligner en stor Ruinhob. I Catania alene er der i Følge Opgivelse dræbt 500 Menne. I Catanias Havn gik tre store Dampere til Bunds, og i Byen Giosa anslaar man indtil nu de Dødes Antal til 300. En Dame, Signora Lipori, som er ankommen til Palermo, har givet „Tribuna"s Korrespondent følgende Skildring:

„Det var en forfærdelig Nat. Vi laa i dyb Søvn, da vi pludselig bleve vækkede ved en frygtelig Larm. Murene vaklede, Loftet styrtede ned, og Gulvet aabnede sig, saa at vi sank med Sengen ned i det mørke Dyb. Hvorledes vi slap ud af det sammenstyrtede Hus, veed vi ikke. Udenfor var det bælgmørkt. Stormen tudede uhyggeligt og piskede Regnen, som styrtede ned i Strømme, imod os. Vi hørte Skrig af Mandsstemmer, og pludselig lød Raabet fra alle Sider: Det er Jord-

skælv! Saa greb jeg mine to Døtre og løb med dem, een ved hver Haand, gennem Gaderne. Vi kendte ikke Vejen, men min eneste Tanke var: Kun fremad, kun ud af disse Stenmasser, som truede med at opsluge os! Videre og videre flygtede vi gennem Gaderne over Barrikader af nedstyrtede Huse. Hvorledes vi kom over disse Forhindringer og gennem de rivende Vandstrømme, veed jeg ikke. Halv bevidstløs naaede vi tilsidst Havnen, og her fandt vi Redning. Vi bleve grebne af stærke Arme og baarne over paa et Dampskib, og først her følte vi os sikre."

Iflg. Telegram fra Washington overvejer de forenede Staters Regering at sende hele den store Flaade, der nu er paa Hjemvejen fra sit Togt Jorden rundt, til Messina og de andre hjemsøgte Havnebyer, for at deltage i Redningsarbejdet. Den ankommer i Morgen til Port Said og vilde altsaa henimod Midten af Ugen kunne være ved den sicilianske Kyst. Flaaden, hvis Chef Admiral Sperry nu er, bestaar af 16 Slagskibe foruden Krydsere, Torpedobaade o. s. v.

Det engelske Admiralskib „Exmouth", Admiral Sir Curzon Howe, der er Chef for Middelhavsflaaden, benyttede iflg. »Times« Natten mellem Tirsdag og Onsdag til i Malta at indtage alle mulige Forraad og afgik Onsdag Morgen til Ulykkesstedet. Den over 12,000 Tons store engelske Panserkrydser „Sutley" var paa dette Tidspunkt allerede i Gang med at transportere Saarede fra Messina til Syracus. Slagskibet „Duncan" afgik i Torsdags fra Malta med Alt, hvad man kunde undvære af Militærlæger og Sanitetstropper.

Overalt i Verden vises der den største Offervillighed for at komme de Stakler, der har mistet Alt, hvad de ejede, til Hjælp. I Østerrig-Ungarn er Kejser Franz Joseph gaaet i Spidsen for Indsamlingen med 35,000 Kr., det græske Deputeretkammer har voteret 100,000 Drakmer, en af Londons Lord Mayor startet Indsamling havde allerede i Gaar indbragt ca. 180,000 Kr., en i New York paabegyndt indtil i Onsdags ca. 80,000 Kr., den berømte Sanger Caruso har sendt 10,000 Francs, Pierpont Morgan 15,000; Operaen i Paris og Théatre Française giver Forestillinger til Fordel for Ofrene o. s. v.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Søren Rasmussen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).